

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORȘ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

Oșeiul Dămboviței (Casa Uănuță)

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Adnotarea diferitelor legiuri cu jurisprudență formează pentru autor un drept de proprietate literară de G. St. Bădulescu.

Jurisprudență română:

Tribunalul județului Covurlui: Frații Dernicu cu Primăria Galați.

Curtea de Apel Galați secția II: H. Moisescu cu Petre Gheorghe.

Curtea de Apel București secția III: Ion P. Mexis cu Administratorii averea deced. Zappa.

Tribunalul Comercial Ilfov: Apostol Georgiu cu Marghiola Constantinescu și Primăria Capitalei.

Curtea de Apel din Craiova secția II: G. G. Pleșea cu Catinca Filiceanu și Baronul Franț Hye de Glümbeck și Obștea locuitorilor improprietați pe moșia Salcia.

Informațiuni.

Adnotarea diferitelor legiuri cu jurisprudență formează pentru autor un drept de proprietate literară?

Lipsa unei legi speciale, care să reglementeze drepturile diferiților autori, și să caracterizeze a nume creațiunile literare, de natura celor pe cari legea din 1862 a înțeles a le protege, a dat naștere adesea la nedomiriri din partea instanțelor noastre judecătorești, oii de câte ori, au fost chemate a se pronunța asupra unor cesțiuni de asemenea natură.

Este adevărat că, în jurisprudența noastră întâlnim foarte rar asemenea cesțiuni; în aceste timpuri însă, când aproape întreaga lume juridică posedă în bibliotecile lor colecțiuni de legi și coduri adnotate cu jurisprudența română și se servesc cu dânsese în fie-care moment, cu drept cu-

vint se poate pune întrebarea intru cât asemenea lucrări dau dreptul autorilor de a se bucura de dânsese ca de o proprietate a lor, sau cu alte cuvinte până la ce punct legiuitorul nostru din 1862, a înțeles să pue sub scutul legii asemenea lucrări.

Nu mă voi ocupa cătuși de puțin de cesțiunea de a se sci, dacă dreptul unei persoane asupra operii sale, se poate numi „drept de proprietate.”

Această cesțiune foarte vastă, și foarte discutată în drept, să găsească tratată cu mult talent de eruditul nostru profesor universitar, Domnul C. Disescu, în cursul său de drept public român¹⁾; mă voi mărgini numai în limitele subiectului ce 'mi-am propus a trata.

Dacă deschidem legislațiunea noastră, singura lege ce găsim, care să garanteze drepturile autorilor, este legea presei din 13 Aprilie 1862, copiată aproape adlitteram dupe legea franceză din 1793; mai găsim art. 24 din constituțiune, și pentru cesțiunea ce 'mi propun a trata mai avem articolele 339, 340, și 341 din codul penal, (corespunzătoare art. 425, 426 și 427 din codul penal frances), dispozițiuni cari, nu au fost intru nimic abrogate prin constituțiune.

În ce privește operele literare, legea presei, prin art. 1, glăsuesce ast-fel:

„Autorii de tot felul de scrieri etc., în tot cursul vieții lor, se vor bucura ca de o proprietate

¹⁾ A se vedea „Dreptul Constituțional, vol. 2, pag. 392 și următoarele.

„a lor de dritul exclusiv de a reproduce și a vinde operile lor, în tot principatul, etc. etc.“

După cum vedem, nici legea și cu atât mai puțin jurisprudența noastră, nu specifică, care a nume sunt creațiunile literare care sunt protejiate de această lege. — In asemenea cas, și cum această lege este împrumutată de la Francesi, cred că pentru soluțiunea acestui subiect, este bine să consultăm doctrina și jurisprudența Franceză, relativă la proprietatea literară.

In adevăr, mai toți autorii Francezi care au tratat această materie ¹⁾, sunt de acord în a susține că adnotările, adițiunile și comentariile ce se face diferitelor opere cazute în domeniul public, dă drept autorului lor de a se bucura de dênsele ca de o proprietate a lor, în conformitate cu principiile stabilite de legea din 1793, ori de câte ori din aceste adnotări, adițiuni sau comentarii rezultă o muncă a spiritului, prin coordonarea materiilor, și discernământul gustului dând alt-fel naștere unei lucrări noue.

Această teorie adoptată de doctrina și jurisprudența franceză ²⁾, 'mi pare că este și justa și egală, și eată de ce.

De cât-va timp avem în țară la noi codurile civile, penale, cu procedurile lor, cum și codul comercial, și chiar majoritatea diferitelor legi speciale, adnotate cu jurisprudența română asupra fie-cărui articol în parte, coordonate aceste adnotări într'un mod ast-fel în cât, cu cea mai mare înlesnire, ne putem da seama de jurisprudența Tribunalelor și Curților noastre de la promulgarea fie-cărei legiuiri până în prezent. — Nu se poate tăgădui că pentru a se face, ca să șic ast-fel, oglinda jurisprudenței noastre asupra diferitelor legi, pentru estragerea soluțiunilor din diferite hotăriri și pentru a le coordona în urmă sub același articol, necesitează o muncă a spiritului serioasă, obositoare și îndelungată.

Este incontestabil că textul legii ce se adnotează, cum și hotăririle ce se pronunță de diferite instanțe judecătorești sunt de domen public, dar nu este mai puțin adevărat, că autorul are

un drept exclusiv de proprietate literară asupra soluțiunilor estrase, căci aci numai inteligența discernământul și scriința sa, contribuie pentru a da la lumină o operă cu totul nouă.

Nu mai vorbim și de sacrificiile materiale ce un autor urmează forțamente să facă, publicând o asemenea operă a sa, acum când tiparul costă enorm de scump, și când, nu numai asemenea opere, dar chiar scrieri originale distinse, sunt foarte puțin citite și încurajate.

Cel puțin, dacă nu avem sprijinul și încurajarea cititorilor, necesitează în mod neapărat o lege, care să reglementeze și să caracterizeze a nume, asemenea lucrări, care de alt-fel nu se poate tăgădui că aduc multă lumină atât justiției cât și justițiabililor.

O asemenea lege ar da o garanție bine meritată tuturor autorilor care au dat la lumină asemenea lucrări folositoare și ar pune o barieră la mulți alți, care fără nici un scrupul, și bazați pe tăcerea absolută a legii preseii din 1862, își procură un exemplar din operele vre unei persoane, lucrată cu multă trudă, o dă unui tipograf, cu care poate conveni și împărți beneficiile, fără a risca nimic, și în cât-va timp se îmbracă cu titlul de autor, fără ca cel puțin să 'și dea seama de ce conține volumul său.

George St. Bădulescu.

Licențiat în drept

Șef de biuroă la Inalta Curte de Casațiune.

JURISPRUDENȚA ROMANA

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI

Audiența de la 16 August 1895

Președinția d-lui N. C. DRĂGĂNESCU, Membru

Frați Derricu cu Primăria orașului Galatz

Dicisiunea No. 163/95

Contravenție la legea și regulamentul pentru constatarea, preceperea și urmărirea veniturilor comunale.

Mărfuri destinate transitului. — Dacă faptul că mărfuri scoase din deposit pentru a fi transitate au fost consumate în interiorul comunei fără a se plăti taxele datorite comunei constituie o contravenție sau un delict. — Dacă procesul-verbal ce constată infracțiunea aceasta face deplină credință până la înscrierea în fals. — Dacă acest proces-verbal trebuie să arate data infracțiunii. — Dacă proprietarii mărfurilor sunt responsabili de condamnățiunile aplicate agenților și servitorilor lor.

1) Proprietarii mărfurilor scoase din depozite pentru a fi transitate sunt obligați ca în termen de 10 zile de la scoaterea mărfurilor să prezinte administrațiunei comu-

¹⁾ Renouard: Des droits d'auteurs tom. 2. — Calmels: de la propriété et de la contrefaçon des oeuvres de l'intelligence. — Gastambide: Traité théorique et pratique des contrefaçon en tous genres.

²⁾ Dalloz: repertoire, tom. 33, propriété littéraire et artistique

nale biletul de transit certificat la punctul de eșire, spre a putea cere suma de bani consemnată.

Când însă biletul de transit nu corespunde cu mărfurile scoase pentru a fi transitate, din cauză că unele mărfuri au fost oprite și consumate în comună, fără plata drepturilor datorite comunei, fraudându-se ast-fel comuna, aceasta constituie o contravenție la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, și procesul-verbal ce constată această fraudă face probă deplină până la înscrierea în falș.

2) Proprietarii mărfurilor sunt responsabili de faptele agenților și servitorilor lor în ceea ce privește confiscările, amenzi și cheltuielile, chiar când acei agenți sau servitori au fost condamnați fără ca stăpânii lor cunoscători să fi fost puși în cauză.

3) Procesul-verbal de constatarea unei contravențiuni la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale trebuie să arate data descoperirii infracțiunii.

S'a ascultat: D-nul G. Mavromate, avocatul apelanților Frații Dericu în susținerea și dezvoltarea motivelor de apel și dl. P. Ciudin, avocatul Primăriei orașului Gatați în combateri.

Tribunalul deliberând

Având în vedere apelul făcut de comercianții Frații Dericu din Galați prin petițiunea înreg. sub No. 6120/95 contra deciziunii Primăriei comunei Galați No. 6119 din 28 Iulie a. c. prin care s'a aprobat procesul-verbal de contravențiune la legea și regulamentul perceperei taxelor comunale prin care dănsii sunt condamnați de a plăti suma de 1815 lei 25 bani ca taxe și amenzi;

Având în vedere motivele de nulitate a procesului verbal de constatarea contravențiunii invocate de apelanți prin apărătorul lor d-nul avocat Mavromate, care susțin că acel proces verbal, trebuie anulat, pentru esces de putere din partea funcționarilor cari l au încheiat și pentru omisiuni de forme esențiale și anume:

1) Că reu s'a calificat faptul de contravențiune prevăzut de art. 94 din regulament (art. 149 din legea vămilor), faptul așa cum este stabilit prin procesul verbal, fiind în sine un delict prevăzut de art. 97 și 102 din regulament (art. 167 și 173 din legea vămilor) în care caz numai tribunalul de prima instanță putea condamna pe apelanți conform art. 127 al II din regulament;

2) Că reu s'a condamnat apelanții, ei neputând fi responsabili de faptele comise de prepușii lor, întru cât ei n'au avut nici o cunoștință de înțelegerea dintre însărcinatul lor Berlidis cu funcționarii vămei;

3) (Omisiune de forme esențiale):

a) Că în procesul verbal nu s'a arătat data descoperirii contravențiunii conform art. 107 din regulament (art. 179 din legea vamală);

b) Nu s'a citit procesul verbal și nu s'a remis copie lui Cosma Dericu, care a asistat la facerea procesului

verbal, violându-se ast-fel dispozițiunile art. 112 din regulament (art. 184 legea vămilor).

În ceea ce privește I-iul motiv:

Având în vedere, că prin acest motiv, apelanții susțin că faptul stabilit cum este prin procesul-verbal nu constituie o contravenție, ci un delict, și deci asupra daunelor încercate de comună, isvorând dintr'un delict numai tribunalele au competența a se pronunța, iar nu și funcționarii, cari au instrumentat, așa că procesul verbal urmează să fie anulat;

Având în vedere că din constatările făcute cu ocaziunea contravențiunii privitoare pe apelanți consemnate în procesul verbal, rezultă în mod vădit că apelanții au fraudat comuna Galați cu taxele de accise a unor mărfuri de coloniale scoase din intrepris în scop de a le transita pe când în realitate le au reținut și consumat în oraș; că fraudă s'a săvârșit prin treceri de indicațiuni mincinoase în biletele de transit, cari s'a restituiau ast-fel administrațiunii comunale cu un conținut inesact când ridicau și cauțiunea depusă;

Considerând că după dispozițiunile art. 8 din legea perceperei veniturilor comunale, art. 93 din regulament și 143 din legea vămilor proprietarul mărfurilor este obligat ca în termen de 10 zile să prezinte administrației comunale biletul de transit certificat la punctul de eșire, cerând înapoierea sumei consemnate;

Considerând în specie că de și este constatat că acele bilete s'au restituit în termenul de 10 zile cerut de lege, totuși ele nu s'au restituit în condițiunile cerute de numitele articole adică cu același conținut cu mențiunea exactă a mărfurilor, căci indicațiunile din acele bilete nu mai erau adevărate nu corespundeau cu realitatea, de cât în privința unei părți din mărfuri ce în adevăr erau transitate, iar cu privire la alte mărfuri, cari de fapt s'au reținut și consumat în oraș se treceau în mod inexact, că ele fuseseră transitate și cu acest sistem s'a frustrat comuna de o parte din drepturile sale;

Considerând că faptul apelanților de a nu fi plătit comunei taxele cuvenite la mărfurile reținute și consumate în oraș și aceasta numai grație unei simulate restituiri a adevăratelor bilete de transit, ele ne mai fiind cu conținut sau arătări adevărate a mărfurilor transitate, așa cum sigur le prerinde să fie restituite art. 93 și 94 din regulament spre a înlătura fraudă, constituie în adevăr o înfrângere a dispozițiunilor art. 94 din regulament adică constituie o contravențiune stabilită prin procesul verbal iar nu delictul vizat de apelanți prin motivul I, care e cu totul nefundat;

Considerând că chiar de s'ar putea admite un moment discuțiunea primului motiv din punctul de vedere al calificării faptului de contravențiune sau de delict, totuși aceasta nu poate fi pentru tribunal un motiv de nulitate a procesului verbal, față cu dispozițiunile categorice ale art. 120 din regulament (și 192 din legea vămilor) după a le căruți texte procesele verbale de ast-fel

de contravențiunii întărite prin decisiunea Primăriei, fac probă deplină până la înscrierea în fals și tribunalele nu le pot anula de cât pentru omisiunii de forme esențiale săvârșite cu ocaziunea constatării infracțiunii, și că acest prim motiv, ne invocând omisiunii de forme, ci vizând însuși obiectul fondul procesului, el caută să fie respins în baza acestui text de lege.

Asupra motivului al II-lea.

Având în vedere că prin acest motiv apelanții tind a stabili că dârșii nu pot fi responsabili de faptele prepușilor lor A. Berlidis, întru cât ei n'au avut cunoștință de săvârșirea acelor fapte de cât când ele au fost descoperite de funcționarii vamali;

Considerând că în cazul de față și în cazurile amaloage teoria neresponsabilității este cu totul înlăturată de textul categoric al art. 125 din regulament (179 legea vămilor) care zice că proprietarii mărfurilor sunt responsabili de faptele agenților și servitorilor lor în ce privește confiscățiunile, amenzile și cheltuelile, chiar când acei agenți sau servitori au fost condamnați fără ca stăpânii lor cunoscuți să fi fost puși în cauză;

Considerând că din textul acestui articol (125 din regulament) combinat și cu art. 1000 c. civil rezultă clar și fără nici o rezervă sau distincțiune că apelanții în neprivigherea și neprevoderea lor asupra faptelor agenților lor de comerț sunt sinuți de daunile și amenzele ce decurg din aceste fapte și că deci și acest motiv fiind nefondat el cată să fie respins.

Asupra motivului al III-lea.

Având în vedere că prin acest motiv apelanții a leagă următoarele omisiunii de forme esențiale: a) că nu se arată în procesul verbal de constatare data dovedirei infracțiunii conform cerințelor art. 107 din regulament și 179 din legea vămilor; b) că nu s'a citit procesul-verbal și nu s'a remis copie lui Cosma Denrico care a asistat la redactarea procesului verbal violându-se ast-fel dispozițiunile art. 112 din regulament și 184 din legea vămilor.

În ceia ce privește primul punct: a)

Având în vedere textul art. 107 din regulament și 179 din legea vămilor care prevăd că data descoperirii infracțiunii să se arate în corpul procesului-verbal de constatare;

Considerând că examinând procesul-verbal de constatarea contravențiunii, lesne se poate vedea că procesul verbal purtând data de 26 (douăzeci și șase) Iulie expirat funcționarii care l'au încheiat se exprimă în prima pagină (rëndul 25) cu cuvintele „constatăm că frații Denrico comercianți angroșiști de coloniale în strada Portului No. 93 prin funcționarul și omul său de încredere Andrei Berlidis au fraudat comuna Galați”, iar mai departe analizează și espune verificarea biletelor de tranșite, care verificare nu să menționează că s'au făcut altă dată, ci negreșit înainte de redactarea acelu proces-verbal, ast-fel în cât data descoperirii infracțiunii

să constată că este chiar data încheerii procesului-verbal, fiind ast-fel satisfăcută cerința art. 107 din regulament și 179 din legea vămilor, căci verificarea însăși a dat la lumină fraudă și a necesitat încheierea imediată a procesului-verbal;

Că ast-fel fiind acest prim punct din al 3 motivul este neînțeleiat și cată a fi respins.

În ceia ce privește al doilea punct b) că apelanțul Cosma Denrico fiind present la redactarea procesului verbal, nu i s'a citit (procesul-verbal) și nu i s'a înmănat copie dupe el.

Având în vedere că din ultima pagină a procesului-verbal se constată prin mențiune specială că frații Denrico nu au fost prezenți la terminarea și visarea actelor și a procesului-verbal; că constatându-se în același timp că o copie după procesul-verbal s'a afișat la ușa biroului vamal conform art. 112 din regulament;

Considerând deci că și acest ultim motiv este nefondat fiind neexact în fapt și că prin urmare trebuie a fi respins.

Pentru aceste considerente redactate de dl. N. Simionescu sunleat, tribunalul respinge ca nefondat apelul făcut de Frații Denrico contra procesului-verbal de contravenție încheiat.

(ss) N. C. Drăgănescu, N. Simionescu

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA II

Audiența de la 3 Februarie 1895

Președenția D-lui M. POENARU-BORDEA, Președinte

H. Moisescu cu Petre Gheorghie.

Mărturisire. — Dacă mărturisirea părții se poate divide. — Când se poate divide.

Imprumut cu ipotecă. — Act de ipotecă. — Dacă găsirea actului de ipotecă în mâna debitorului este o probă că creditorul nu a numărat debitorului suma dată cu imprumut. — Dacă această presumpțiă se poate combate cu orî ce probă.

Act. — Cu ce să poate dovedi în contra conținutului unui act.

1) Mărturisirea este indivisibilă, și dacă prin derogățiune la acest principiu se admite că mărturisirea să poate divide, această regulă să aplică numai când mărturisirea se raportă la două fapte juridice diferite, cari n'au nici o corelațiune între ele.

Ast-fel, când al doilea fapt mărturisit este o urmare firească a primului fapt și are de efect a-i paralisa consecințele sale juridice, mărturisirea trebuie luată în întregul ei neputându-se divisa.

2) Imprejurarea că un act de ipotecă se găsește în mâna debitorului nu este o probă îndestulătoare că creditorul nu i-a dat suma prevădută în act.

Acest fapt constituie o presumpțiă care să poate combate cu orî ce probă.

3) În contra conținutului unui act, fie chiar sub semnătură privată, nu se poate dovedi de cât prin acte scrise și mărturisirea părții; martori și presump-

țiunii nu se pot admite de cât când există un început de dovadă scrisă.

Dicisiunea No. 25/95. Admis apelul făcut în contra sentinței Tribunalului Ilfov secția I, No. 501/91 de către H. Moisescu în poces cu Petre Gheorghe.

S'a ascultat: D-I C. G. Plesnilă, avocatul apelantului H. Moisescu în susținerea și dezvoltarea motivelor de apel și d-I C. I. Bosie, avocatul intimatului Petre Gheorghe în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunei făcută de H. Moisescu în contra decisiunei acestei Curți No. 55/94 prin care i s'a respins în lipsă apelul făcut de dânsul în contra sentinței tribunalului Ilfov secția I, No. 501/91, trimis în judecata acestei Curți prin hotărârea Inaltei Curți de Casațiune cu No. 351/93 prin care s'a casat dicisiunea Curței de apel din Bucuresci, secția II, No. 57/93.

Având în vedere desbaterile urmate în cauză concluziunile scrise și actele invocate de părți;

Având în vedere că prin acțiunea introdusă dinaintea primei instanțe, Petre Gheoghe a cerut a se anula actul de ipotecă intervenit între dânsul și Haim Moisescu autentificat de tribunalul Ilfov, secția de Notariat la No. 1623/91 și înscris la No. 211/91, pe motiv că împrumutătorul Moisescu nu a numărat suma de 2300 lei prevădută în acel act;

Că tribunalul Ilfov, secția I, prin sentința cu No. 501/91 supusă apelului a anulat actul de ipotecă și a ordonat radierea lui din registrele inscripțiunii;

Având în vedere că, apelantul Haim Moisescu în sprijinirea apelului dedus în judecata acestei Curți a invocat: că intimatul care era reclamant nu și-a dovedit cererea, că n'a probat cu nimic că nu i s'a numărat banii, că din contra prin actul de ipotecă se constată că dinaintea judecătorului, care l'a autentificat debitorul a declarat că a primit suma de 2300 lei prevădută în act;

Având în vedere că intimatul Petre Gheorghe în combaterea apelului a opus ca mijloace de apărare: 1) mărturisirea însăși a apelantului făcută dinaintea trib., că nu s'a numărat suma coprinsă în actul de ipotecă; 2) nerentuirea titlului în mâna creditorului;

Având în vedere că prin mărturisirea reproducă în sentința tribunalului, Haim Moisescu recunoaște că n'a plătit în numerar lui Petre Gheorghe suma de 2300 lei, dar adaogă că această sumă represintă nisce creanțe vechi, ce avea de la acesta, cari au fost stinse și transformate de către debitor într'o singură creanță ipotecară, ce face obiectul acestui proces;

Având în vedere că tribunalul desparte în două această mărturisire, luând de bună numai partea întâiă vătătoare apelantului, refuză de a ține în seamă partea a doua favorabilă lui, și diferind reclamantului ju-

rămint supletoriu pe motiv că există un început de dovadă, anulează actul de ipotecă;

Având în vedere că art. 1206 c. c. stabilește principiul indivisibilităței mărturisirei; Că dacă prin derogățiune la acest principiu să admite că mărturisirea să poate divide, această regulă se aplică numai când mărturisirea se raportează la două fapte juridice diferite, care n'au nici o corelațiune între dânsese;

Având în vedere că în sprecie există o legătură întinsă de conexitate între cele două fapte alegate de Haim Moisescu de oare-ce faptul al doilea e o urmare firească a faptului întâi și are de efect a 'i paralisa consecințele sale juridice; Că prin urmare această mărturisire trebuia să fie luată în întregimea ei așa cum a fost făcută în instanță;

Că dacă nu s'ar fi scindat de tribunal neapărat că prin ea nu se dovedea faptul alegeat de Petre Gheorghe, că Haim Moisescu nu i-a numărat banii prevăduți în actul de ipotecă;

Că din acest punct de vedere cererea intimatului era cu totul lipsită de probe și trib. nu putea ai diferi jurământul supletoriu căci nu 'i permitea art. 1220 c. civ.

Că ast-fel fiind acest mijloc de apărare invocat de intimat este neîntemeiat;

Având în vedere ca împrejurarea că actul de ipotecă se găsește în mâna debitorului, nu este o probă îndestulătoare, că creditorul nu i-a dat suma prevădută în act;

Că acest fapt constituie o presumpție, care e combătută de însuși debitorul, de oare-ce a declarat în act că a primit banii;

Că șa declarațiune fiind consemnată în actul de ipotecă are toată forța probantă contra intimatului (art. 1174 c. civ.)

Că dovada în contra, sau peste ceia ce conține un act, fie el chiar subsemnată privată, neputându-se face de cât prin acte scrise, mărturisirea părței sau martori, ori presumpțiunii când este un început de dovadă scrisă, simplele presumpțiuni nu sunt admisibile pentru a se face această probă;

Că dar și acest mijloc de apărare e neîntemeiat;

Având în vedere că din cele mai sus expuse rezultă că intimatul Petre Gheorghe, care este reclamant în această afacere și ca atare îi încumbă sarcina de a face proba, în instanță nu a dovedit cu nimic acțiunea;

Că ast-fel fiind urmează a se admite opoziția și apelul lui Moisescu și a respinge acțiunea lui Petre Gheorghe

Vedând și art. 140 și 146 pr. civ. în ce privesce cheltuețele de judecată cerute de oponent.

Pentru aceste motive, Cuutea, admite apelul etc.

(ss.) M. Pomanu-Bordea, A. Abgarovici, V. Râmnicianu
Al. D. Dobriceanu și I. Bălțeanu.

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI, SECȚIA III

Audiența de la 19 Octombrie 1895

Președenția D-lui G. E. SCHINA, Președinte

Deciziunea Civilă No. 218

Ion P. Mexis cu Administratorii averii deced. Zappa

Posesiune.—De cine poate fi invocat principiul că în privința mobilelor faptul singur al posesiunii valorează ca un titlu.—Dacă poate fi invocat și de cel ce posedă pentru altul.—Dacă presumpțiunea că cel ce deține posedă pentru sine se poate combate cu orî-ce mod de probă.

Principiul că în privința mobilelor faptul singur al posesiunii valorează ca un titlu nu poate fi invocat cu succes de cât de acela care ar poseda pentru sine și în numele său, iar nu și de acela care deținând pentru altul trebuie să restituie.

De și presumpțiunea este că orî cine deține posedă pentru sine, această presumpțiune însă se poate combate prin orî-ce mod de probă.

Deciziunea No. 218/95. Respinsă contestațiunea făcută de Ion P. Mexis la executarea decisiunii cu No. 268/92 în proces cu administratorii averii deced. Zappa și anume: C. Miclescu, E. Constantinescu și Hristu Zappa.

S'a ascultat, D-nii Drăghici, avocatul contestatorului Ion P. Mexis în desvoltarea și susținerea motivelor de contestație și D-l V. Vineș, avocatul, intimațiilor în combatere.

Curtea deliberând,

Având în vedere că în adevăr legea prin art. 387 pr. civ. cere ca executarea să fie precedată de o somațiune făcută în persoana debitorului, dar cum contestatoarele nu este debitoare, ci a treia persoană, mijlocul invocat este fondat.

În ce privește cererea de dovezi că lucrurile în contestațiune sunt ale contestatorului, Curtea și admite cererea,

Pentru aceste motive, Curtea, acordă contestatorului Ion P. Mexis termen pentru a face proba proprietății acelor mobile, care fac obiectul contestațiunii lui Mexis.

În fond:

Curtea deliberând,

Având în vedere contestațiunea făcută de D-l Ion P. Mexis la executarea decisiunii Curței de apel secția III cu No. 268/92, pe motivul că mobilele din casa de la moșia Broșteni ce se urmăresc de moștenitorii defunctului Const. Zappa, nu sunt toate ale defunctului și că parte ar fi aparținând în proprietatea contestatorului.

Având în vedere susținerile părților;

Considerând că în fapt nu se constată că mobilele, care fac obiectul contestațiunii sunt în posesiunea contestatorului, dar că ele a fost tolerat a le poseda în calitate sa de intendent al moșiei unde s'au găsit acele mobile și că prin urmare nu și-le poate apropria;

Considerând că Curtea prin jurnalul său din 5 Septembrie 1895 a acordat un termen contestatorului pen-

tru a dovedi că obiectul ce se urmăresc ca ale succesiunii, ar fi proprietatea sa, că acest termen, era cel de astăzi, când partea nu s'a destoinicit a face această dovadă, alegând că are martorii cu care să dovedească acest lucru;

Considerând însă că fiind vorba de o avere mobilă a cărei valoare trece peste cifra de 150 lei, proba testimonială nu e admisibilă, și nu acest mod de probațiune înouiițează Curtea prin precedentul său jurnal;

Considerând că contestatorul mai invoacă în favoarea sa principiul decurgând din primul alineat al art. 1909 c. c., că adică în privința mobilelor, faptul singur al posesiunii ar valora ca un titlu;

Considerând că acel art. nu poate fi invocat cu succes, de cât de acela care ar poseda pentru sine și în numele său, iar nu și de acel care deținând pentru altul trebuie să restituie, că de și presumpțiunea este că orî cine deține, poseda pentru sine, această presumpțiune însă se poate combate ca orî-ce mod de probă, și chiar prin simple presumpțiuni;

Că faptul dar că d-l Mexis deține mobilele în cestiune nu este suficient pentru stabilirea proprietății acelor mobile, căci în fapt se dovedește că densus era intendentul arendașului și aceasta nu s'a contestat, pus acolo pentru a îngriji de acea moșie de către arendașul răposatului Const. Zappa și că în atare caz presumpția este că acele mobile aparțin proprietății.

Pentru aceste motive, Curtea respinge contestațiunea etc.

(ss) G. E. Schina, Sc. Popescu, A. Atanasovici, Al. Costescu, D. Giuvara.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALA

Audiența de la 27 Octombrie 1895

Președenția d-lui I. Stambulescu, Membru

Sentința No. 1639/95

Apostol Gheorghiu cu Marghioala Constantinescu și Primăria Capitalei

Salubritatea publică.—Espropriere pentru cauză de utilitate publică.—Dacă primăria este în drept a ordona evacuarea unui imobil fie pentru cauză de salubritate, fie pentru cauză de utilitate publică.

Locațiune.—Dacă locatorul este ținut a face ca locatarul să se folosească de imobilul închiriat.—Dacă locatorul este responsabil de toate cazurile, chiar de cele fortuite, prin care locatarul este împedat de a se folosi de imobilul închiriat.—Dacă locatorul este ținut a restitui locatarului chiria când acesta a fost silit să evacueze imobilul fiind somat la aceasta de primărie pentru salubritate.

Dupe dispozițiunile legii de salubritate din anul 1892, primăria este în drept a ordona evacuarea unui imobil, fie că este insalubru, fie pentru utilitate publică.

Locatorul este dator, prin însă-și natura contractului, fără să fie necesitate de vre-o stipulațiune specială, de a face ca locatarul să se poată folosi de lucrul închiriat, fără nici o împedcare, pe toată durata locațiunii.

De aci urmează că toate cazurile de împedcare a locatarului de a se folosi de imobilul închiriat, chiar și cele fortuite, cad în sarcina locatarului.

Ast-fel când locatarul evacuează imobilul închiriat din

causă că este somat de primărie să 'l evacueze ca fiind insalubru și supus dărîmării, locatorul este ținut a restitui locatorului chiria pe timpul cât nu s'a folosit de acel imobil.

S'a ascultat: D. C. Radu, avocatul apelantului Apostol Gheorghiu în susținerea și desvoltarea motivelor de apel, d-l A. Demetrian, avocatul intimatului Marghioala Constantinescu și d-l Mitilineu, avocatul Primăriei Capitalei, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de Apostol Gheorghiu, în contra cărței de judecată cu No. 1200/95 a judelei ocolului 4 București.

Având în vedere susținerile părților și lucrările din dosar;

Având în vedere că din discuțiunile urmate în instanță și din însuși petițiunea de întetare a acțiunii înaintea d-lui jude de pace, rezultă că obiectul procesului de față este de a se obliga intimata, în și eță defendoarea, să restituie apelantului Ap. Gheorg'iu, reclamant la prima instanță suma de 600 lei, chiria primită pe examinia sf. Gheorghe, sf. Dumitru 1895, de oare-ce nu s'a putut folosi de imobilul închiriat, fiind somat de primărie al evacua, și daune interese;

Având în vedere că după dispozițiunile legii de salubritate din 1892, Primăria este în drept a ordona evacuarea unui imobil, fie că este insalubru, fie pentru utilitate publică;

Având în vedere că din somația Primăriei cu No. 5/95, adresată apelantului, se constată că numitul a fost somat a evacua casa în care locuia fiind constatată insalubră și dată în categorie de dărîmare;

Considerând că după dispozițiunile art. 1420 c. civ. ul. aliniat, locatorul este dator prin însuși natura contractului fără să fie necesitate de nici o stipulațiune specială, de a face ca locatorul să se poată folosi de lucrul închiriat neîmpedcându-l în tot timpul locațiunei;

Că prin urmare după dispozițiunile acestui text de lege, cad în sarcina locatorului, chiar și cazurile fortuite, cum în specie somațiunea Primăriei, care constituind un caz de forță majoră, cu drept cuvânt apelantul a fost nevoit a părăsi imobilul închiriat, fiind în categorie de dărîmare;

Că așa fiind, reclamantul neputând usa de lucrul închiriat și întru cât se recunoaște de ambele părți în instanță, că chiria pe examinia Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru a fost plătită, pe nedrept se deține această chirie de intimată și deci cată a fi obligată a o restitui reclamantului

În ce privește daunele;

Având în vedere că reclamantul, prin faptul că nu s'a putut folosi de lucrul închiriat din culpa locatorului, intimata de ați, pentru cuvântul că imobilul nu era în stare de a fi locuit (art. 1420 c. civ. al. 2) i s'a cauzat oare-care prejudiciu, asupra cărora Tribunalul apreciind le fixează la suma de cinci zeci lei, sumă la care urmează a fi condamnată intimata,

În ce privește acțiunea față de Primărie

Având în vedere că o dată fiind constatată că Primăria prin legea de la 1892 a salubrității publice este în drept a ordona evacuarea unui imobil care s'a găsit insalubru, și cum imobilul în cestiune s'a găsit insalubru, Primăria nu poate fi responsabilă întru nimic, întru cât ea nu a făcut alt-ceva de cât 'și-a exercitat un drept ce il are de la lege; prin urmare rău este chemată în judecată, și deci acțiunea cată a fi respinsă față de Primărie.

Pentru aceste motive, redactate de d-l I. Stambulescu, Tribunalul admite apelul făcut de Apostol Gheorghiu. . . . etc. . . .

(ss) I. Stambulescu, Em. Miclescu.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, SECȚIA II

Audiența de la 8 Iunie 1895

Președinția d-lui G. PLOȘOREANU, Membru

Decisiunea Civilă No. 89

G. G. Pleșea cu Catinca Filșeanu și Baronul Frantz Hye de Glümec și Obștea locuitorilor împroprietăriți pe moșia Salcia

Hotărnicie. — Dacă cererea de confirmare a unei hotărnicii, neînsoțită de cererea de revendicare a terenului încălcat de vecin, întrerupe prescripțiunea sa procesul intentat.

Hotărnicie. — Dacă hotărnicia față cu vecin minor se anulează când tutorele lor a fost citat personal iar nu în calitate de tutore.

1) Cererea de confirmare a unei hotărnicii, dacă nu este însoțită și de cererea de revendicare a terenului ce se ia din locul vecinului, nu întrerupe nici prescripțiunea, nici procesul intentat.

2) Când la facerea unei hotărnicii, un tutore a fost citat personal pentru minorii vecin cu proprietarul ce 'și hotărniciește moșia, iar nu în calitate de tutore, cea hotărnicie, despre vecinătatea cu minorii, cată a se anula ca nefiind făcută față cu minorii ci față cu o persoană străină.

S'a ascultat: D. G. Filipin, avocatul apelantului G. G. Pleșea în susținerea și desvoltarea motivelor de apel, d-nul Mihail Ionescu, avocatul intimatului Baronul Frantz Hye de Ghümec, în combateri, și d-nul procuror Al. D. Mimy în conclusiuni.

Curtea deliberând,

Asupra apelurilor făcute în termen de Gheorghe Pleșea, reprezentat ați prin fiul său G. G. Pleșea, contra sentinței civile a trib. Meledinți, secția II-a, No. 216/80 și de G. G. Pleșea, contra celei cu No. 178/93 a aceluiași trib. și conecate de Curte; ascultând pe părți în susținerile făcute și pe dl. Procuror în conclusiunile emise. În ce privește apelul făcut contra primei sentințe No. 216/80; Având în vedere că acest proces consistă în cererea d-nei Catinca Filșeanu, reprezentată ați prin dl. Baron Frantz Hye de Glümec, tutorele minorilor săi copii, de a se confirma planul și hotărnicia moșiei Salcia făcute de inginerul Popovici în anul 1879, despre vecinătatea cu obășia și Cureaua Salcia, proprietatea d-lui G. G. Pleșea, cerere care s'a și admis de trib. prin

sentința apelată; Având în vedere că apelantul la prima instanță și în apel s'a opus la confirmarea acestei hotărnicii, pentru motivul că prin liniile trase de inginerul hotarnic, se atacă o parte din proprietatea sa și nu se respectează vechia posesiune dintre părți; Având în vedere că din dosarul trib. Mehedinți secțiunea I. No. 51/80, se constată că d-na Catinca Filipeanu, autoarea minorilor reprezentați ați prin Baronul Frantz Hye de Glümeck, când a cerut confirmarea hotărnicii, a comunicat autorului d-lui G. G. Pleșea și câte o copie după hotărnicia și planul în cestiune, care s'a primit de dl. G. Pleșea la 23 Februarie 1880, după cum rezultă din dovada semnată de dânsul stată în dosarul cauzei la fila 8; Având în vedere că art. 30 partea II-a din regulamentul de hotărnicie, prevede că dacă în termen de două luni, de la primirea hotărniciei de către vecin, nu se va face nici o contestațiune, atunci trib. va adevăra atât hotărnicia cât și planul și le va încredința proprietarului imobilului hotarnic; Având în vedere că obiecțiunea ce face apelantul, că din cartea de hotărnicie a inginerului A. Popovici, rezultând că linia despărțitoare între Salcia și Obârșia este stabilită nu pe posesia de fapt, ci atât dintr'o parte cât și dintr'alta să ia din terenurile posedate de vecin, ast-fel că în conformitate cu art. 19 din regulamentul de hotărnicie că d-na Filipeanu, ați minorii Baronului Frantz Hye de Glümeck, să fi făcut și cerere de revandicare, că în lipsa acestei cereri, dânsul este în drept a discuta linia stabilită de inginer, fără a face contestația prevăzută de art. 30 același regulament;

Considerând că după dispozițiunile art. 19 din regulamentul de hotărnicie, partea sa finală, rezultă că dacă pe lângă cererea de confirmarea unei hotărnicii nu se va face și acțiunea în revandicare, pentru terenul ce se ia din posesiunea unui vecin, apoi prin acea cerere nici prescripțiunea nu se poate întrerupe și nici procesul intentat, nu se consideră ast-fel că numai prin confirmarea hotărniciei, nu se poate lua terenul din posesiunea vecinului, nefiind părțile judecate în acest fapt;

Considerând că ast-fel fiind, apoi obiecțiunea ce face apelantul nu are nici un interes a o face, de oare ce din cartea de hotărnicie a inginerului A. Popovici rezultând că prin linia stabilită de dânsul, să ia din posesiunea apelantului o cantitate oare-care de teren și nefiind intentată acțiunea în revandicare prevăzută de art. 19 regulamentul de hotărnicie, apoi pentru acest teren părțile nejuducându-se nu se poate lua din posesiunea sa, ci numai după ce părțile se vor judeca și se vor statua judecătorește cui aparține, ast-fel că nu are nici un interes a face contestație și a se opune la confirmarea hotărniciei în cestiune; Considerând în speță, că dl. G. Pleșea, nefăcând contestație în termen de două luni de la primirea hotărniciei, în acest cas după dispozițiunile art. 30 citat mai sus, nu se mai poate opune la confirmarea acelei hotărnicii, și deci apelul se găsește nefondat.

În ce privește apelul făcut contra sentinței cu No. 178/93;

Având în vedere că obiectul acestui proces, consistă în cererea apelantului de a se confirma planul și hotărnicia moșiei Obârșia și Salcia, făcută de inginerul V. Străinescu în anul 1887, despre vecinătatea cu obștea locuitorilor improprietăriți pe moșia Salcia din comuna Salcia și despre moșia cu aceeași numire a minorilor reprezentați prin tutorele Baronul Frantz Hye de Glümeck.

În privința învecinării despre numiții locuitori;

Având în vedere că apelantul cere a se confirma hotărnicia prin punctele No. 80, 81 și 88 linie dreaptă; Considerând că, numiții locuitori s'a citat în regulă și procedura fiind complectă, nu s'a prezentat a face ver-o obiecțiune; Considerând că așa fiind, Curtea urmează a confirma zisa hotărnicie prin arătatele puncte, despre acea vecinătate;

În privința învecinării despre minorii reprezentați prin Baronul Frantz Hye de Glümeck;

Având în vedere că proprietatea despre acea vecinătate este a numiților minori, reprezentați prin tutore tatăl lor Baron Frantz Hye de Glümeck;

Considerând că din citațiunea d-lui inginer Vucol Străinescu cu No. 141 din 20 Decembrie 1885, presintată de avocatul minorilor, rezultă că la facerea hotărniciei, d-nul Baron Frantz Hye de Glümeck s'a citat personal, iar nu în calitate de tutore pentru a reprezenta drepturile minorilor;

Considerând că așa fiind și hotărnicie nefiind făcută față cu minorii, ci cu o altă persoană străină, apoi ea cată a se anula;

Pentru aceste motive redactate de dl. consilier C. Plopușoreanu, ascultând și pe dl. procuror în concluziunile puse, Curtea respinge apelul.

(ss) C. Ploșoreanu, C. Valimărescu, M. Economu și I. Urdăreanu.

INFORMAȚIUNI

Amicul și colaboratorul nostru d-l C. N. Tăneanu, distinsul avocat al baroului din Galatz și autor al importantului tratat de drept comercial, a fost numit Prefect al județului Tulcea.

Felicităm pe amicul nostru pentru această bine meritată onoare ce i s'a făcut.

D-l N. Petrescu, ajutor de grefă la Trib. Notariat Ilfov, a fost avansat ca grefier la acel Tribunal în locul d-lui G. Demetrescu, demisionat.

D. Cernățeanu, fost ajutor grefier la Trib. Notariat, actualmente arhivar-comptabil la Sindicatul falimentelor din București a fost numit ca grefier la Tribunalul Notariat în locul d-lui Ciulei, care în interes de serviciu a fost trecut ca grefier la Tribunalul Comercial în locul d-lui V. Vasilescu, înlocuit.

D-l M. M. Nedelcovici, copist în Grefa Trib. Notariat Ilfov, a fost avansat ca ajutor de grefă la același Tribunal, în locul d-lui N. Petrescu, înaintat.

Toate aceste numiri fiind foarte bine meritare felicităm pe d-nu Ministru pentru facerea lor.